

Ο Τσίπρας ως μοιραία προσωπικότητα

Γράφει ο Παντελής Σαββίδης

Όλα δείχνουν πως η κυβέρνηση, παρά τη λαϊκή αντίδραση, είναι αποφασισμένη να υπογράψει τη συμφωνία στην οποία κατέληξε με τα Σκόπια για την αναγνώριση της γειτονικής χώρας. Είναι μία ακόμη απόδειξη του πόσο η Αριστερά του είδους του ΣΥΡΙΖΑ υπολογίζει το λαϊκό αίσθημα. Μια εξουσιομανής νομενκλατούρα υφάρπαξε με ψεύδη την εξουσία και την χρησιμοποιεί εναντίον του λαού.

Όχι μόνο σε ζητήματα μείζονος σημασίας για την εξωτερική πολιτική της χώρας, αλλά και στην οικονομία.

Την ίδια ώρα που ο Τσίπρας πανηγύριζε για τη συμφωνία, οι βουλευτές του ψήφισαν νέα οικονομικά μέτρα εναντίον του λαού. Όλα αυτά παρουσιάζονται κατά έναν οργουελιανό τρόπο ως υπεράσπιση λαϊκών συμφερόντων. Βεβαίως δεν υπάρχει κάποια άλλη Αριστερά που να θίγεται από την καπηλεία του ονόματός της για να αντιδράσει, τα δε άλλα πολιτικά κόμματα συγκροτούνται από μαλθακά πολιτικά υποκείμενα που αν έμαθαν κάτι από πολιτική είναι η θεωρητική της διάσταση – κι αυτή στα θρανία. Αντιθέτως, η συριζαία Αριστερά έχει ενδιατρέψει στα φοιτητικά αμφιθέατρα της Μεταπολίτευσης και σε μεγάλο βαθμό στα πεζοδρόμια της ίδιας περιόδου. Η αίσθηση αυτή υπεροχής σε συνδυασμό με την αλαζονεία της εξουσίας και το θράσος της άγνοιας που διακρίνει κυρίως τον πρωθυπουργό, διαμορφώνουν ένα μίγμα πολιτικής συμπεριφοράς που με πολιτικούς όρους θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «τσιπραίος αμοραλισμός».

Αυτή η πολιτική πρόταση τείνει όχι μόνο να καθιερωθεί αλλά και να κυριαρχήσει. Οποιαδήποτε φωνή λογικής και μετριοπάθειας δεν έχει κανέναν μέλλον σε ένα πολιτικό σύστημα που διακρίνεται για τον μιθριδατισμό του ως προς την ένταση, τις ακρότητες, τα ψεύδη και τη χειραγώγηση της

κοινωνίας.

Δεν αλλάζουν μόνο πολιτικές συμπεριφορές, αλλά και κοινωνικές. Παλαιότερα, ένας δημοσιογράφος της κρατικής τηλεόρασης δεν θα αισθανόταν καλά αν του γινόταν κριτική για υπόνοιες κομματικής συμπεριφοράς στην άσκηση του επαγγέλματός του. Σήμερα θεωρείται δεδομένη η δουλική αφοσίωση στη συριζαία κυβέρνηση «για να μη χάσουμε τη δουλειά μας», αλλά και από το φόβο της εισόδου του γνωστού συνδικαλιστή στο στούντιο και του προπηλακισμού παρουσιαστών.

Είναι τρομερά αυτά που συμβαίνουν, και αδιανόητα σε άλλη εποχή. Κανείς δεν αντιδρά. Και το χειρότερο, θεωρούνται φυσιολογικά.

Ο μέσος όρος της ποιότητας του πολιτικού συστήματος βαίνει επιταχυνόμενος προς τα κάτω και αυτή είναι μια σαφής επιδίωξη του συστήματος Τσίπρα. Διότι δεν έχει τι άλλο να υποσχεθεί στην ελληνική κοινωνία, και διότι ο λαός έγινε επιφυλακτικός απέναντί του. Η μόνη ελπίδα σωτηρίας του είναι η πόλωση. Και αυτήν επιδιώκει με κάθε μέσο.

Αν δεν ακολουθήσουν, τα άλλα κόμματα θα καταστούν ευάλωτα στην κυβερνητική επίθεση που θα δεχθούν. Αν σηκώσουν το γάντι θα έρθουν αντιμέτωπα με κοινωνικά στρώματα που αναζητούν κάποια σοβαρότητα στην άσκηση πολιτικής.

Υπάρχει όμως και μια τρίτη παράμετρος που δείχνει ότι δεν έχει όριο ο τσιπραϊός αμοραλισμός. Ο διεθνής παράγων.

Η σημερινή κυβέρνηση και ο επικεφαλής της αποδείχθηκαν οι πιο υπάκουοι εκτελεστές των εντολών του διεθνούς παράγοντα. Το διατύπωσε πολύ καθαρά τις τελευταίες ημέρες ο Μίκης Θεοδωράκης. Κάλεσε τον Τσίπρα να αναρωτηθεί γιατί τον χειροκροτούν όλοι εκείνοι εναντίον των οποίων διαδήλωνε. Ποιος από τους δύο μπορεί να αλλάξει; Ο διεθνής μπερλιαλιστικός παράγων ή ο Τσίπρας και η πολιτική ομάδα που τον ακολουθεί;

Ο Τσίπρας το καταλαβαίνει αλλά έχει αποφασίσει με ποιους θα πάει και ποιους θα αφήσει. Θα πάρει μαζί του όσους «συντρόφους» θελήσουν να τον ακολουθήσουν.

Ο πρωθυπουργός αντιλαμβάνεται ότι η λαϊκή δυσαρέσκεια (και από την οικονομική πολιτική που ακολούθησε και από τις συνέπειες της συμφωνίας με τα Σκόπια) θα είναι μεγάλη. Με τη βοήθεια του διεθνούς παράγοντα, που συνίσταται κυρίως από τις ΗΠΑ, το NATO και την ΕΕ, ελπίζει πως θα κατορθώσει να αναδιαμορφώσει το πολιτικό σκηνικό και να δημιουργήσει ένα καινούριο, προσωποπαγές κόμμα.

Αγιογράφοι υπάρχουν πολλοί και χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς από διάφορες κυβερνήσεις της Μεταπολίτευσης. Προσωπολάτρες που θα αναπαράγουν είτε με ήπιο είτε με βίαιο τρόπο τα ιδεολογήματα του νέου αφηγήματος, επίσης. Θέλουν απλώς μια θέση στον ήλιο. Και αυτή θα τους

δοθεί. Το προφίλ του ηγέτη θα το διαμορφώσουν διεθνείς δυνάμεις τις οποίες θα υπηρετήσει.

Ας μην έχουμε καμιά αμφιβολία. Οδεύουμε προς μια αναδιαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού. Και όλα δείχνουν πως αυτή η αναδιαμόρφωση γίνεται σε κλίμα πόλωσης.

Το ακραίο περιστατικό στη Βουλή με τον βουλευτή της Χρυσής Αυγής να ζητά κατάλυση του πολιτεύματος είναι, απλώς, μια ένδειξη του πού μπορεί να οδηγηθούν τα πράγματα.

Και το τραγικό είναι πως η κυβέρνηση θέλει να αναπαράγει έναν εμφυλιοπολεμικό λόγο, αλλά μόνον αυτή. Δεν θέλει να αντιληφθεί πως οι αριστεροί ηγέτες της Μεταπολίτευσης συνέκλιναν και συνδιαμόρφωσαν τους κανόνες του μεταπολιτευτικού πολιτικού παιχνιδιού. Σε συμβολικό επίπεδο αυτή η σύγκλιση συνέβη με την συγκυβέρνηση του '89 και με προσωπικότητες που άφησαν το στίγμα τους στην κομμουνιστική Αριστερά, όπως ο Φλωράκης και ο Κύρκος.

Ο Τσίπρας, εκφράζοντας ένα μέρος αυτής της Αριστεράς, επιχειρεί να διαρρήξει τα όρια του πολιτικού παιχνιδιού. Και σε μια κοινωνία όπου η καταφυγή στα άκρα αποτελεί εύκολη υπόθεση, αυτό είναι επικίνδυνο.

Σε όλο αυτό το καταθλιπτικό σκηνικό, όπως διαμορφώνεται με πρωταγωνιστή τον Τσίπρα, δεν διαφαίνεται προς το παρόν δύναμη που θα μπορούσε να πείσει το λαό για μια αξιοπρεπή διέξοδο από τα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει η χώρα. Και ένα από τα αδιέξοδα αυτά είναι ο ίδιος ο Τσίπρας.

Δυστυχώς ο Τσίπρας, με το δείγμα γραφής που έδωσε ως σήμερα, θα αποδειχθεί η μοιραία πολιτική προσωπικότητα της εισόδου της χώρας σε μια άλλη εποχή. Εποχή πολύ διαφορετική από όσα βίωσε η γενιά της Μεταπολίτευσης.

16.06.2018

Πηγή: www.pontos-news.gr